

trgan govor, gomiljenje epitetov (n. pr. »uzmem ju za toplu ruku i pritiskem liepu ruku«). Da duša šepeče, mi ni znano. Dvakrat se ponavlja fraza, str. 1.: »Pariz može se opisati jednom rieči, a ta je »Pariz« in str. 9.: »Što sam uvijek osjetio, kad sam pomislio na Dubrovnik, neda se, ne može se izreči nego jednom rieči, a ta je: Dubrovnik«. —

Broj 85. in 86. je pretresljiva slika nesrečnih Slovačkov, katere grabijo Madjari svojim roditeljem ter jih nameščajo pri madjarskih kmetih, da le-ti iz njih često s surovim postopanjem napravijo Madjare. Dva dečka, ki dobita od družbe, ki pospešuje razpečavanje Slovačkov, številki kakor francoski obsojenci, pobegneta ter se vrneta domov.

»Crn Božič« slika nesrečo, ki je zadela obitel odvetnika dra. Ante Kovačića, kateremu se je potemnil um in ki je ostavil svojo družino v največji bedi. Kumičić je spisal to pripoved, da izpodbode plemenite duše na milosrčnost proti bedni obiteli pokojnikovi.

Knjiga je elegantno opremljena in obsega štev. 333.—338. H(rvatske) B(iblioteke).

R. Perušek.

Галицко-русская Матрица, Научно-литературный сборникъ за I. 1902., dva zvezka s štirimi knjigami. — Ako govorimo o avstrijskih Rusih, mislimo običajno na takozvane Maloruse, Rusine ali Ukrajince, ki pišejo v svojem južno-ruskem, od knjižne (veliko-) ruščine dialektično različnem jeziku. Kdor stoji z nami vred na stališču neoborive resnice, da je cepljenje knjižnih jezikov zapreka velikemu razvoju, obžaluje separatistne težnje Ukrajincev in se veseli, da je i med gališkimi Rusi močna struja za edinost knjižne ruščine. In ta (veliko-) ruska struja ima v Lvovu svojo Matico, ki izdaja »Naučno-literaturni zbornik«. Po svoji vsebini je to izdanje najsorodnejše Letopisu novosadske Srpske Matice ter obsega poleg leposlovja tudi znanstvo. V zmislu svoje temeljne ideje prinaša ta letnik znanstvene članke o preporodu ogrskih Rusov v prvi polovici XIX. veka, ki se je izvršil v znamenju (veliko-) ruskega jezika, o Rakovskem in Levickem; broječ med svojimi sotrudniki ognjevitoga zastopnika vseruske misli, urednika »Slavjanskega Věka«, Verguna, ki je to pot priobčil pesmi »Iz dnevnika ljubvi«, se ozira osobito na pisatelje in pesnike, ki ne pišejo »na jazykě Ševčenka«, ampak »na jazykě Puškina i Gogolja«. Radi jubileja njune smrti sta v tem letniku na vrsti Gogolj in Žukovskij. O poslednjem je znamenit članek Zamotina: »Goluboj (= modri) cvěok« v» poeziji Žukovskago«; ta »modra cvetka« je Žukovskemu kakor nemškemu romantiku Navalisu simbol idealne ljubavi, ki vidi v svojem predmetu, v devi »mikrokozem svojega svetovnega naziranja, vesoljni svet v okrajšani podobi«; tej romantični ljubezni Žukovskega nedostaje sedanjosti; »ostal je le drag spomin o prošlosti in up v bodočnost — tam v zagrobnem svetu, nada na zlitev s sorodno dušo za grobom«... Prim. ljubav romantikov Stanka Vraza in Prešerna, »ki z Bogomilo up sreče onkraj groba v prsih hrani«.

Dr. Fran Ilesič.

Mali vitez Pan (Volodijevski). Tega znamenitega Sienkiewiczvega romana, ki ga je poslovenil Podravski in ki izhaja v založništvu tvrdke Kleinmayr & Bamberg, je izšel I. zvezka 2. sešitek. Povest se čita prav dobro.